

De kleren van de keizer – een nieuw sprookje?

De keizer voelde zich nog jong en de meeste mensen schatten hem niet veel ouder dan een jaar of dertig. Maar eigenlijk was hij al heel oud.

Zijn zonen en dochters waren hem boven het hoofd gegroeid en hadden zich ontwikkeld tot welvarende vorsten, met grote kastelen, indrukwekkend wapentuig en groeiende scharen dienaren. Lange tijd had het er zelfs naar uitgezien dat zij de keizer van zijn troon zouden stoten. Gelukkig bezat hij sinds kort een tiental burchten, verspreid over het land. Dat had zijn zelfvertrouwen aanzienlijk versterkt. Maar zijn grootste trots was toch zijn kleding. Hij was weliswaar eenvoudig van aard, maar het keizerschap bracht nu eenmaal met zich mee dat hij zich aan het volk vertoonde in zijn *toga poikilè*: rijk versierde, zelfs ietwat extravagante kledij. Zijn kleren waren daardoor het onderwerp van menig gesprek en geleerden schreven er zelfs lange verhandelingen over. De meeste mensen waren zo vertrouwd geraakt met de bijzondere kleren van de keizer, dat zij er welhaast magische eigenschappen aan toedichtten. En de keizer zelf zag geen reden om te twifelen aan het oordeel van zijn onderdanen.

Behalve de magische uitstraling van zijn kleren bezat de keizer nog een bijzonder voorrecht (het *privilegium principis*). Zijn macht was misschien niet groot, maar de mensen mochten de talloze rijke vorsten pas om gunsten vragen, als zij daarvoor eerst toestemming hadden gekregen van de keizer.

Hij had het daar flink druk mee, want het volk ging gebukt onder veel zorgen. De hele dag (en zelfs wel 's nachts en in het weekend) kwam men met zijn problemen bij hem. Dan beoordeelde hij of de mensen de gunsten van de rijke vorsten echt nodig hadden. Meestal was dat niet het geval en kon hij hen zelf met eenvoudige middelen helpen. De bijzondere uitstraling van zijn kleren verzachtte vaak al veel van het leed. Iedereen voelde zich door de warmte van zijn parafernalia persoonlijk en schier alomvattend gekoesterd en die gloed hield lang aan. Het hele gezin leek erin te delen.

De mensen waren doorgaans dan ook heel tevreden over de hulp van de keizer en het zal weinig verbazing

wekken dat hij in hoog aanzien stond. De keizer genoot daar stilletjes van. Het hielp hem vergeten dat zijn zonen en dochters goede sier maakten met hun rijkdom. 's Avonds laat stond hij voor de spiegel te dralen en streek hij met welbehagen over de kleren die zoveel voor hem betekenden.

Maar de tijden veranderden. Er kwamen hovelingen die niet zomaar de loftrumpet staken over de kleren van de keizer. Deze nieuwlichters hadden verre reizen gemaakt of studeerden in de dikke boeken die volop aanwezig waren in de burchten van de keizer. Soms betreurde de keizer dat hij deze hovelingen zoveel vrijheid had gegeven en mopperde hij dat ze gemakkelijk praten hadden daar in die bibliotheek (in *zijn* burcht). De hele dag werd hij overspoeld met klagende onderdanen en dan moest hij zich 's avonds ook nog heenworstelen door bijna onleesbare geschriften. Eerst ruzieden ze over een paradigma voor de kleren van de keizer, maar die storm dreef gelukkig over. Daarna begonnen ze te schrijven over de 'quality of life' van het volk en de invloed van zijn kleren daarop. Zij drongen aan op 'effectmeting' van zijn optreden en stelden 'interventiestudies' voor. Stel je voor, hij zou kleine veranderingen moeten aanbrengen in zijn kleding en dan zorgvuldig moeten vastleggen welk effect dat op zijn onderdanen zou hebben. Alsof de meesten niet tevreden waren (en ontevreden mensen hield je toch altijd). Moest hij misschien nog meer kastanjes voor zijn zonen en dochters uit het vuur halen?

Toch raakte de keizer in de ban van de nieuwlichterij. Op een avond onderwierp hij zijn kleren stuk voor stuk aan een kritische beoordeling. Zijn trouwste page stond hem daarbij terzijde.

'Wat stelt het allemaal voor?' mompelde de keizer voor de spiegel. 'Hoe kon ik zo blind zijn? Zie ik er niet potsierlijk uit in deze creatie? Je kijkt er dwars doorheen. Eigenlijk heb ik niets aan.'

'Maar uw slipje staat u charmant, sire', sprak de page opbeurend.

'Schaamlapje, zal je bedoelen', bromde de keizer.

Maar hij kon een flauwe glimlach niet onderdrukken.